

Wydanie tymczasowe

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 22 listopada 2017 r.(*)

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 ust. 3 lit. a) oraz art. 13 cz.?? B lit. g) – Zwolnienie dostaw budynków lub ich części, wraz gruntem, na którym stoją, z wyjątkiem określonych w art. 4 ust. 3 lit. a) – Zasada zakazu nadużywania – Zastosowanie w braku przepisów krajowych transponujących te zasady – Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań

W sprawie C-251/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Supreme Court (sąd najwyższy, Irlandia) postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 maja 2016 r., w postępowaniu:

Edward Cussens,

John Jennings,

Vincent Kingston

przeciwko

T.G. Brosnanowi,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz (sprawozdawca), prezes izby, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Bobek,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 kwietnia 2017 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu E. Cussensa, J. Jenningsa i V. Kingstona przez D. Lyncha i J. O'Malleya, solicitors, B. Murraya, SC, oraz F. Mitchella, barrister,
- w imieniu Irlandii przez E. Creedon, J. Quaney oraz A. Joyce'a, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez N. Traversa, SC,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Galluzzo, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Owsiany-Hornung oraz R. Lyala, działających w

charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 września 2017 r.,
wydaje następujący:

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1 – wyd. spec. w j. polskim, rozdz. 9, t. 1, s. 23, zwanej dalej „szóstą dyrektywą”), oraz zasady zakazu nadużyć w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Edwardem Cussensem, Johnem Jenningsem i Vincentem Kingstonem a T.G. Brosnanem, Inspector of Taxes (inspektorem podatkowym, Irlandia), jako przedstawicielem Office of the Revenue Commissioners (biura komisarzy ds. przychodów, Irlandia) (zwanym dalej „organem podatkowym”), w przedmiocie odzyskania VAT związanego ze sprzedażą nieruchomości.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 W świetle art. 2 pkt 1 szóstej dyrektywy opodatkowaniu VAT podlegają „dostawa towarów lub [zawieszenie] usług [dokonywane] odpłatnie na terytorium kraju przez podatnika [działającego w takim charakterze]”.

4 Artykuł 4 ust. 3 tej dyrektywy stanowi:

„Państwa członkowskie mogą również uznać za podatnika każdego, kto okazjonalnie zawiera transakcje związane z działalnością, określoną w ust. 2, w szczególności:

a) dostaw[?], przed pierwszym zasiedleniem, budynków lub części budynków i gruntu, na którym stoją. Państwa członkowskie mogą zdecydować o warunkach zastosowania tego kryterium w odniesieniu do dokonywania zmian w budynkach i gruncie, na którym stoją.

Państwa członkowskie mogą zastosować kryteria inne, niż te związane z pierwszym zasiedleniem, np. takie jak okres upływający między datą ukończenia budynku a datą pierwszej dostawy lub też okres upływający między datą pierwszego zasiedlenia a datą następnej dostawy, pod warunkiem że okresy te nie przekraczają odpowiednio pięciu i dwóch lat.

Przez »budynek« rozumie się dowolną konstrukcję trwale związaną z gruntem lub osadzoną w gruncie;

[...]”.

5 Artykuł 13 cz. II B lit. g) szóstej dyrektywy stanowi:

„Nie naruszają innych przepisów Wspólnoty, państwa członkowskie zwalniają, na warunkach, które ustalają w celu zapewnienia właściwego i prostego zastosowania zwolnień od podatku i zapobiegania oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania lub nadużyciom:

[...]

g) dostawa budynków lub ich części, wraz gruntem, na którym stoją, z wyjątkiem określonych w art. 4 ust. 3 lit. a)”.

6 Artykuł 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem przewiduje:

„Poza sformułowaniem pytań skierowanych do Trybunału wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zawiera:

a) zwięzłe omówienie przedmiotu sporu oraz istotnych okoliczności faktycznych sprawy, jakie ustalił sąd odsyłający, lub co najmniej wskazanie okoliczności faktycznych, na jakich oparte są pytania;

b) treść przepisów krajowych mogących mieć zastosowanie w sprawie oraz, w stosownym przypadku, wskazanie istotnego dla sprawy orzecznictwa sądów krajowych;

c) omówienie powodów, dla których sąd odsyłający rozpatruje kwestię wykładni lub ważności określonych przepisów prawa Unii Europejskiej, jak również zwięzku, jaki dostrzega on między tymi przepisami a uregulowaniami krajowymi, które znajdują zastosowanie w postępowaniu głównym”.

Prawo irlandzkie

7 Value Added Tax Act 1972 (ustawa z 1972 r. w sprawie podatku od wartości dodanej), w wersji mającej zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwana dalej „ustawą o VAT”), w art. 4 ust. 1, 2 i 4 stanowi:

„1. a) Niniejszy artykuł ma zastosowanie do nieruchomości:

(i) które zostały zagospodarowane przez osobę dostarczającą nieruchomości lub w jej imieniu [...]

[...]

b) W niniejszym artykule »prawo« w odniesieniu do nieruchomości oznacza nieruchomość lub prawo do niej, które w chwili jego ustanowienia obejmuje okres przynajmniej dziesięciu lat [...], a odniesienie do rozporządzania prawem obejmuje odniesienie do ustanowienia prawa [...].

[...]

2. [...] [D]o celów stosowania niniejszej ustawy dostawa nieruchomości następuje wtedy i tylko wtedy, gdy osoba dysponująca prawem do nieruchomości, do których odnosi się niniejszy artykuł, rozporządza (w tym w drodze zrzeczenia się własności lub przeniesienia), w odniesieniu do całości lub części tych nieruchomości, rzeczonym prawem do nieruchomości lub prawem z niego wynikającym.

[...]

4. W sytuacji gdy osoba dysponująca prawem do nieruchomości, do których odnosi się niniejszy artykuł, rozporządza w odniesieniu do całości lub części tych nieruchomości prawem, które wynika z tego prawa do nieruchomości, w takich okolicznościach, że zachowuje szczególne prawo własności, którym rozporządzono, uważa się [...], że osoba ta, w odniesieniu do zachowanego w ten sposób szczególnego prawa własności, przeznacza nieruchomości lub ich

cz???, stosownie do sytuacji, do celów innych ni? zwi?zane z dzia?alno?ci? jej przedsi?biorstwa”.

8 Artyku? 4 ust. 6 lit. a) tej ustawy stanowi, ?e opodatkowaniu VAT w szczeg?lno?ci nie podlega dostawa nieruchomo?ci:

„w odniesieniu do których prawo osoby dokonuj?cej dostawy do odliczenia na mocy art. 12 w zwi?zku z jakimkolwiek podatkiem poniesionym lub zap?aconym z tytu?u dostawy lub zagospodarowania nieruchomo?ci nie powsta?o i [...] nie powsta?oby [...]”.

9 Artyku? 4 ust. 9 omawianej ustawy stanowi:

„W przypadku gdy rozporz?dzanie prawem do nieruchomo?ci podlega opodatkowaniu i w przypadku gdy nieruchomo?ci tych od daty rozporz?dzania tym prawem nie zagospodarowano (w dalszej cz??ci niniejszego ust?pu prawo to zwane b?dzie »prawem podlegaj?cym opodatkowaniu«), wszelkie rozporz?dzanie prawem do tych nieruchomo?ci po takiej dacie przez osob? inn? ni? ta, która naby?a prawo podlegaj?ce opodatkowaniu, w rozumieniu niniejszej ustawy, uwa?a si? za dostaw? nieruchomo?ci, do której zastosowanie ma art. 4 ust. 6”.

10 Artyku? 10 ust. 9 ustawy o VAT dotyczy wyceny kwoty opodatkowanej VAT w odniesieniu do dostaw nieruchomo?ci i ?wiadczenia us?ug polegaj?cych na zagospodarowaniu nieruchomo?ci. Ów art. 10 ust. 9 lit. a) i b) przewiduje:

„a) [...] [W]arto?? wszelkich praw do nieruchomo?ci, którymi rozporz?dza si? w zwi?zku z dostaw?, nale?y uwzgl?dni? w kwocie zap?aty.

b) Warto?? wszelkich praw do nieruchomo?ci stanowi cen? tego prawa na wolnym rynku [...]”.

11 Zgodnie z art. 19 ust. 2 lit. b) Value Added Tax Regulations 1979 (rozporz?dzenia z 1979 r. w sprawie podatku od warto?ci dodanej), który wykonuje ów art. 10 ust. 9, nie uwzgl?dnia si? warto?ci szczytkowego prawa w?asno?ci zachowanego przez zbywc? przy rozporz?dzaniu prawem wynikaj?cym z prawa do nieruchomo?ci, je?eli zgodnie z warunkami rozporz?dzania prawem okres rozporz?dzania prawem wynosi przynajmniej 20 lat.

Post?powanie g?ówne i pytania prejudycjalne

12 Skar??cy w post?powaniu g?ównym byli wsp?ów?a?cicielami terenu budowlanego znajduj?cego si? w mie?cie Baltimore w Irlandii, na którym zbudowali 15 domków letniskowych na sprzeda?.

13 Przed dokonaniem tych transakcji sprzeda?y, w marcu i kwietniu 2002 r. zawarli oni szereg transakcji z powi?zan? z nimi sp?órk?, Shamrock Estates Limited. W dniu 8 marca 2002 r. zawarli oni z t? sp?órk? dwie umowy najmu, mianowicie, po pierwsze, umow? najmu, na podstawie której oddali oni w najem rzeczne nieruchomo?ci na okres 20 lat i jednego miesi?ca od tej daty (zwan? dalej „najmem d?ugoterminowym”), a po drugie, umow? najmu przewiduj?c? zwrotny najem przez Shamrock Estates tych?e nieruchomo?ci na rzecz skar??cych w post?powaniu g?ównym na okres dwóch lat.

14 W dniu 3 kwietnia 2002 r. obie umowy najmu zosta?y rozwi?zane za porozumieniem stron, a pe?ne prawo w?asno?ci do nieruchomo?ci przesz?o z powrotem na skar??cych w post?powaniu g?ównym.

15 W maju 2002 r. skar??cy w post?powaniu g?ównym sprzedali wszystkie te nieruchomo?ci na rzecz nabywców b?d?cych osobami trzecimi, którzy nabyli do nich pe?ne prawo w?asno?ci.

16 Z postanowienia odsyłającego wynika, że na podstawie art. 4 ust. 9 ustawy o VAT, VAT nie był należny od tych sprzedaży, ponieważ nieruchomości sporne w postępowaniu gównym uprzednio były przedmiotem pierwszej dostawy podlegającej VAT w ramach najmu długoterminowego. Zgodnie z przepisami krajowymi spornymi w postępowaniu gównym tylko najem długoterminowy podlega VAT.

17 Decyzją z dnia 27 sierpnia 2004 r. organ podatkowy zażądał od skarżących w postępowaniu gównym zapłaty dodatkowej kwoty VAT z tytułu transakcji sprzedaży nieruchomości zrealizowanych w maju 2002 r. Organ ten uznał bowiem, że umowy najmu sporne w postępowaniu gównym, przewidujące najem i najem zwrotny tych nieruchomości, stanowiły pierwszą dostawę sztucznie stworzoną w celu uniknięcia opodatkowania późniejszych sprzedaży, której to dostawy nie należało zatem uwzględnić do celów określenia VAT.

18 Skarżący w postępowaniu gównym wnieśli odwołanie od decyzji o określeniu wysokości zobowiązania podatkowego z dnia 27 sierpnia 2004 r. do Appeal Commissioner (komisarza ds. odwołań, Irlandia), który je oddalił.

19 Circuit Court w Cork (sąd okręgowy w Cork, Irlandia) oddalił skargę wniesioną przez skarżących w postępowaniu gównym na decyzję Appeal Commissioner (komisarza ds. odwołań), jednak na ich wniosek przekazał niektóre pytania do High Court (wysokiego sądu, Irlandia), opierając się na stwierdzeniu, zgodnie z którym umowy najmu sporne w postępowaniu gównym nie są używane w żadnym rzeczywistemu celowi handlowemu i zostały zawarte w celu obniżenia kwoty VAT należnego w ramach sprzedaży nieruchomości spornej w postępowaniu gównym.

20 W odpowiedzi na te pytania High Court (wysoki sąd) stwierdził, że skoro rzeczne umowy najmu nie są używane w rzeczywistemu celowi handlowemu, stanowią one nadużycie zgodnie z wyrokiem z dnia 21 lutego 2006 r., Halifax i in. (C-255/02, zwanego dalej „wyrokiem Halifax”, EU:C:2006:121). Ponadto uznał on, że zasada zakazu nadużycia, wynikająca z wyroku Halifax, ma zastosowanie ogólne i wymaga, aby sądy krajowe przekwalifikowały rodki stanowiące nadużycie zgodnie z rzeczywistością, nawet w braku przepisów krajowych transponujących tę zasadę.

21 Skarżący w postępowaniu gównym wnieśli skargę na orzeczenie High Court (wysokiego sądu) do Supreme Court (sądu najwyższego, Irlandia). Twierdzili oni, że w braku przepisu krajowego transponującego zasadę zakazu nadużycia nie mogą wobec nich powołać się na tę zasadę w celu niezastosowania ich prawa do zwolnienia sprzedaży nieruchomości spornych w postępowaniu gównym wynikającego z art. 4 ust. 9 ustawy o VAT. Takie stosowanie owej zasady narusza zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

22 Podnoszą oni również, że transakcje sporne w postępowaniu gównym nie stanowią nadużycia prawa w rozumieniu orzecznictwa Trybunału wynikającego z wyroku Halifax na tej podstawie, że ich zdaniem transakcje te formalnie nie były zgodne z przepisami szóstej dyrektywy lub przepisami krajowymi transponującymi tę dyrektywę, bowiem były one oparte na art. 4 ust. 9 ustawy o VAT, który to przepis ich zdaniem nadal jest niezgodny z rzeczoną dyrektywą. Ponadto cel, jakiemu są używane te transakcje, polegający na przeniesieniu własności nieruchomości spornych w postępowaniu gównym w sposób efektywny podatkowo, nie jest sprzeczny z celami szóstej dyrektywy. Organ podatkowy zakwestionował tę argumentację.

23 Sąd odsyłający zauważa, że jest związany ustaleniami Circuit Court w Cork (sądu okręgowego w Cork) przedstawionymi w pkt 19 niniejszego wyroku. Wyjaśnia on, że w ramach postępowania gównego organ podatkowy nie twierdził, iż skarżący w postępowaniu gównym dopuścili się przestępstwa, i nie wykazał tego istnienia przepisów krajowych, które zobowiązywały

go do nieuwzględnienia transakcji stanowiących nadużycie.

24 W tym stanie rzeczy Supreme Court (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy zasada nadużycia prawa, która zgodnie z wyrokiem [Halifax] stosuje się do kwestii związanych z VAT, ma bezpośredni skutek wobec jednostki w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego, ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowej, który wdrażałby te zasady, w okolicznościach, w których – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – zmiana kwalifikacji transakcji poprzedzających sprzedaż i transakcji sprzedaży nabywcom (zwanym dalej „transakcjami skarbowych”), zgodnie z twierdzeniami [organu podatkowego], powodowałaby obciążenie skarbowych VAT, w sytuacji gdy zobowiązanie podatkowe nie powstało z racji prawidłowego stosowania przepisów prawa krajowego obowiązujących w chwili dokonywania przez skarbowych tych transakcji?

2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi, że zasada nadużycia prawa ma bezpośredni skutek wobec jednostki nawet w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowej, który wdrażałby te zasady, czy zasada ta byłaby wystarczająco jasna i precyzyjna, aby mogła mieć zastosowanie do transakcji skarbowych, które miały miejsce przed wydaniem przez Trybunał wyroku Halifax, w szczególności mając na względzie zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań skarbowych?

3) Jeżeli zasada nadużycia prawa ma zastosowanie do transakcji skarbowych, co skutkuje koniecznością zmiany kwalifikacji tych transakcji, to:

a) jaki mechanizm prawny należy zastosować, aby obliczyć i pobrać VAT od transakcji skarbowych, skoro przepisy prawa krajowego nie przewidywały, aby transakcje te podlegały opodatkowaniu VAT, nie przewidywały sposobu jego obliczenia i pobrania, oraz

b) w jaki sposób sądy krajowe mają ustalać zobowiązanie z tego tytułu?

4) Czy przy ustalaniu, czy podstawowym celem transakcji skarbowych było uzyskanie korzyści podatkowej, sąd krajowy powinien brać pod uwagę transakcje poprzedzające sprzedaż samodzielnie (przy czym, jak ustalono, zostały one dokonane wyłącznie ze względów podatkowych), czy też cel transakcji skarbowych należy wziąć pod uwagę jako całość?

5) Czy art. 4 ust. 9 [ustawy o VAT] należy traktować jako przepis prawa krajowego wdrażający szóstą dyrektywę, mimo iż jest on niezgodny z treścią art. 4 ust. 3 szóstej dyrektywy, którego prawidłowe zastosowanie powoduje, że w odniesieniu do dostawy przed pierwszym zasiedleniem nieruchomości skarbowych należy aby traktować jako podmioty podlegające opodatkowaniu, mimo iż wcześniej nastąpiła czynność rozporządzająca podlegająca opodatkowaniu?

6) Jeżeli art. 4 ust. 9 [ustawy o VAT] jest niezgodny z szóstą dyrektywą, czy powoływanie się przez skarbowych na ten przepis stanowi nadużycie prawa, które jest sprzeczne z zasadami przyjętymi w wyroku [Halifax]?

7) Tytułem ewentualnym, jeżeli art. 4 ust. 9 [ustawy o VAT] nie jest niezgodny z szóstą dyrektywą, czy skarbowcy uzyskali korzyść podatkową, która jest sprzeczna z celem dyrektywy lub art. 4?

8) Czy nawet gdyby art. 4 ust. 9 [ustawy o VAT] nie należało traktować jako wdrożenia szóstej dyrektywy, zasada nadużycia prawa sformułowana w wyroku [Halifax] ma jednak zastosowanie do transakcji będących przedmiotem niniejszej sprawy poprzez odwołanie się do kryteriów

określonych przez Trybunał w wyroku Halifax”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytań pierwszego i drugiego

25 Poprzez swoje pytania pierwsze i drugie, które należały przeanalizować przede wszystkim, sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy zasada zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że niezależnie od rodzaju krajowego nadającego jej skutek w wewnętrznym porządku prawnym może ona być bezpośrednio stosowana w celu odmowy zwolnienia z VAT transakcji sprzedaży nieruchomości takich jak sporne w postępowaniu gównym. Jako że transakcje sporne w postępowaniu gównym zostały zrealizowane przed wydaniem wyroku Halifax, sąd ten zastanawia się również nad kwestią, czy takie stosowanie zasady zakazu nadużyć do tych transakcji jest zgodne z zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, a w szczególności, czy zasada ta może na uważyć za mającą wystarczająco jasną i precyzyjną treść.

26 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że pytania te są sformułowane w sposób przywołujący orzecznictwo dotyczące bezpośredniego skutku dyrektyw. Zgodnie z tym orzecznictwem, gdy przepisy dyrektywy są z punktu widzenia ich treści bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, mogą być one powoływane bezpośrednio przeciwko państwu, ale same nie mogą tworzyć obowiązków dla jednostki, a zatem nie mogą powoływać się na nie same w sobie wobec takiej osoby przed sądem krajowym (zob. podobnie w szczególności wyrok z dnia 12 grudnia 2013 r., *Portgás*, C-425/12, EU:C:2013:829, pkt 18, 22 i przytoczone tam orzecznictwo). Zatem obowiązki wynikające z dyrektywy powinny być transponowane do prawa krajowego, aby można było się na nie bezpośrednio powołać wobec jednostki.

27 Należy natomiast stwierdzić, że zasada zakazu nadużyć, taka jak stosowana w dziedzinie VAT przez orzecznictwo wynikające z wyroku Halifax, nie stanowi zasady ustanowionej dyrektywą, lecz znajduje podstawę w utrwalonym orzecznictwie przywołanym w pkt 68 i 69 tego wyroku, zgodnie z którym z jednej strony podmioty prawa nie mogą powoływać się na przepisy prawa Unii w celu popełnienia przestępstwa lub nadużycia swoich uprawnień (zob. w szczególności wyroki: z dnia 12 maja 1998 r., *Kefalas i in.*, C-367/96, EU:C:1998:222, pkt 20; z dnia 23 marca 2000 r., *Diamantis*, C-373/97, EU:C:2000:150, pkt 33; a także z dnia 3 marca 2005 r., *Fini H*, C-32/03, EU:C:2005:128, pkt 32), a z drugiej strony nie mogą poszerzać zakresu stosowania uregulowania Unii, tak aby objąć nim nadużycia podmiotów gospodarczych (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 11 października 1977 r., *Cremer*, 125/76, EU:C:1977:148, pkt 21; z dnia 3 marca 1993 r., *General Milk Products*, C-8/92, EU:C:1993:82, pkt 21; z dnia 14 grudnia 2000 r., *Emsland-Stärke*, C-110/99, EU:C:2000:695, pkt 51).

28 Nawet jeśli w pkt 70 i 71 wyroku Halifax Trybunał orzekł, że zasada zakazu nadużyć ma zastosowanie także w dziedzinie VAT, podkreślając, iż zwalczanie oszustw, unikania opodatkowania i ewentualnych nadużyć jest celem uznanym i wspieranym przez szóstą dyrektywę, to jednak nie wynika z tego, aby stosowanie tej zasady w tej dziedzinie podlegało wymogowi transpozycji, tak jak podlegają mu przepisy tej dyrektywy.

29 Ponadto należy podkreślić z jednej strony, że orzecznictwo przytoczone w pkt 27 niniejszego wyroku zostało wydane w różnych dziedzinach prawa Unii, takich jak w szczególności prawo spółek (wyroki: z dnia 12 maja 1998 r., Kefalas i in., C-367/96, EU:C:1998:222; a także z dnia 23 marca 2000 r., Diamantis, C-373/97, EU:C:2000:150), wspólna polityka rolna (wyroki: z dnia 11 października 1977 r., Cremer, 125/76, EU:C:1977:148; z dnia 3 marca 1993 r., General Milk Products, C-8/92, EU:C:1993:82; z dnia 14 grudnia 2000 r., Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695) oraz dziedzina VAT (wyrok z dnia 3 marca 2005 r., Fini H, C-32/03, EU:C:2005:128).

30 Z drugiej strony z orzecznictwa Trybunału wynika, że stosowanie zasady zakazu nadużyć do praw i korzyści przewidzianych przez prawo Unii następuje niezależnie od kwestii, czy te prawa i korzyści znajdują podstawę w traktatach (w odniesieniu do swobód podstawowych zob. w szczególności wyroki: z dnia 3 grudnia 1974 r., van Binsbergen, 33/74, EU:C:1974:131, pkt 13; z dnia 9 marca 1999 r., Centros, C-212/97, EU:C:1999:126, pkt 24), w rozporządzeniu (wyroki: z dnia 6 kwietnia 2006 r., Agip Petroli, C-456/04, EU:C:2006:241, pkt 19, 20; a także z dnia 13 marca 2014 r., SICES i in., C-155/13, EU:C:2014:145, pkt 29, 30) lub w dyrektywie (w dziedzinie VAT zob. w szczególności wyroki: z dnia 3 marca 2005 r., Fini H, C-32/03, EU:C:2005:128, pkt 32; Halifax, pkt 68, 69; a także z dnia 13 marca 2014 r., FIRIN, C-107/13, EU:C:2014:151, pkt 40). Wydaje się zatem, że zasada ta nie ma takiego samego charakteru jak prawa i korzyści, do których znajduje zastosowanie.

31 Zasada zakazu nadużyć, taka jaka stosowana w dziedzinie VAT przez orzecznictwo wynikające z wyroku Halifax, ma zatem charakter ogólny, który jest naturalnym cechem ogólnych zasad prawa Unii (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 października 2009 r., Audiolux i in., C-101/08, EU:C:2009:626, pkt 50).

32 Należy jeszcze dodać, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału odmowa przyznania prawa lub korzyści ze względu na okoliczności stanowiące nadużycie lub oszustwo jest jedynie konsekwencją stwierdzenia, że w wypadku oszustwa lub nadużycia prawa w rzeczywistości nie zostają spełnione obiektywne przesłanki wymagane w celu uzyskania pożądanego korzyści, a zatem odmowa taka nie wymaga szczególnej podstawy prawnej (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 grudnia 2000 r., Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, pkt 56; Halifax, pkt 93; z dnia 4 czerwca 2009 r., Pometon, C-158/08, EU:C:2009:349, pkt 28).

33 Można więc powołać się na zasadę zakazu nadużyć wobec podatnika w celu odmowy przyznania mu w szczególności prawa do zwolnienia z VAT, nawet w braku przepisów prawa krajowego przewidujących taką odmowę (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2014 r., Schoenimport „Italmoda” Mariano Previti i in., C-131/13, C-163/13 i C-164/13, EU:C:2014:2455, pkt 62).

34 Wbrew temu, co twierdzi skarżący w postępowaniu głównym, okoliczności, zgodnie z którą sytuacja, jaka doprowadziła do wydania wyroku przytoczonego w poprzednim punkcie, dotyczy wypadku oszustwa, nie pozwala na stwierdzenie, że orzecznictwo to miało zastosowanie wyłącznie do takich wypadków, a nie do wypadków nadużyć. Jak bowiem w szczególności wynika z pkt 56 i 57 wyroku z dnia 18 grudnia 2014 r., Schoenimport „Italmoda” Mariano Previti i in. (C-131/13, C-163/13 i C-164/13, EU:C:2014:2455), aby dojść do wniosku przedstawionego w poprzednim punkcie, Trybunał oparł się w szczególności na swym utrwalonym orzecznictwie przywołanym w pkt 27 i 32 niniejszego wyroku, które to orzecznictwo dotyczy zarówno wypadków oszustwa, jak i sytuacji obejmujących nadużycia.

35 Orzecznictwo, na które powołują się skarżący w postępowaniu głównym w przedstawionych Trybunałowi uwagach na piśmie, również nie może podważyć wniosku

zawartego w pkt 33 niniejszego wyroku.

36 Nawet jeżeli bowiem Trybunał orzekł w pkt 87, 90 i 91 wyroku Halifax, że w braku przepisu szóstej dyrektywy dotyczącego kwestii odzyskania VAT do państw członkowskich należy określić warunki, na jakich VAT może zostać odzyskany a posteriori przez skarbowicę państwa w wypadku stwierdzenia nadużycia, to jednak orzekał on nie w przedmiocie warunków stosowania zasady zakazu nadużycia, lecz wyjątkowo w przedmiocie reguł proceduralnych odzyskania VAT, do którego przeprowadzenia są zobowiązane władze krajowe po stwierdzeniu, zgodnie z tą zasadą, istnienia nadużycia.

37 Wyroki z dnia 13 lutego 2014 r., Maks Pen (C-18/13, EU:C:2014:69), oraz z dnia 12 lutego 2015 r., Surgicare (C-662/13, EU:C:2015:89), które skarżący w postępowaniu głównym przywołują w tym samym kontekście, również dotyczą, tak jak przytoczone w poprzednim punkcie orzecznictwo wynikające z wyroku Halifax, reguł proceduralnych dotyczących wdrożenia owej zasady, odnosząc się do uprawnienia lub obowiązku skontrolowania z urzędu przez sąd krajowy istnienia oszustwa podatkowego (wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., Maks Pen, C-18/13, EU:C:2014:69, pkt 39) oraz możliwości uzależnienia stosowania przepisów krajowych zwalczających nadużycie prawa i oszustwa od uprzedniej procedury charakteryzującej się w szczególności wysłuchaniem zainteresowanej osoby (wyrok z dnia 12 lutego 2015 r., Surgicare, C-662/13, EU:C:2015:89, pkt 34).

38 Wreszcie, w odniesieniu do wyroku z dnia 5 lipca 2007 r., Kofoed (C-321/05, EU:C:2007:408), z pkt 38 i 48 tego wyroku wynika, że Trybunał wypowiedział się nie w przedmiocie przesłanek stosowania zasady zakazu nadużycia, lecz w przedmiocie przesłanek stosowania szczególnego przepisu znajdującego się w dyrektywie i pozwalającego państwom członkowskim na odmowę zwolnienia przewidzianego przez tę dyrektywę, jeżeli głównym lub jednym z głównych celów danej transakcji jest oszustwo lub unikanie opodatkowania. Nawet jeżeli w pkt 48 tego wyroku Trybunał położył nacisk na istnienie zasad prawa krajowego dotyczących nadużycia prawa, oszustwa lub unikania opodatkowania, które mogły być przedmiotem zgodnej wykładni, to jednak orzecznictwo to dotyczy rzeczoności przepisu prawa wtórnego, a zatem nie ma zastosowania do ogólnej zasady zakazu nadużycia.

39 Sąd odsyłający zastanawia się również nad zgodnością z zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań stosowania zasady zakazu nadużycia wynikającej z wyroku Halifax do transakcji spornych w postępowaniu głównym dokonanych przed wydaniem tamtego wyroku.

40 Takie stosowanie prawa Unii jest zgodne z zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 22 stycznia 2015 r., Balazs, C-401/13 i C-432/13, EU:C:2015:26, pkt 49, 50 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 19 kwietnia 2016 r., DI, C-441/14, EU:C:2016:278, pkt 38–40).

41 Wyk?adnia przepisu prawa Unii dokonana przez Trybuna? w ramach kompetencji przyznanej mu w art. 267 TFUE wyja?nia i precyzuje bowiem znaczenie oraz zakres tego przepisu, tak jak powinien lub powinien by? on by? rozumiany i stosowany od chwili jego wej?cia w ?ycie. Wynika st?d, ?e poza zupe?nie wyj?tkowymi przypadkami, których istnienia nie próbowano podnosi? w rozpatrywanym przypadku, s?dy powinny stosowa? zinterpretowany w ten sposób przepis prawa Unii równie? do stosunków prawnych powsta?ych i ukszta?towanych przed wydaniem orzeczenia w sprawie wniosku o dokonanie wyk?adni, je?eli spe?nione s? wszystkie pozosta?e przes?anki wszcz?cia przed w?a?ciwym s?dem post?powania w sprawie zwi?zanej ze stosowaniem takiego przepisu (zob. w szczególno?ci wyroki: z dnia 29 wrze?nia 2015 r., Gmina Wroc?aw, C?276/14, EU:C:2015:635, pkt 44, 45 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 19 kwietnia 2016 r., DI, C?441/14, EU:C:2016:278, pkt 40).

42 Ponadto nale?y zauwa?y?, ?e w wyroku Halifax Trybuna? nie ograniczy? w czasie skutków wyk?adni, jak? nada? zasadzie zakazu nadu?y? w dziedzinie VAT. Takie ograniczenie dopuszczalne jest jedynie w samym wyroku rozstrzygaj?cym w kwestii wyk?adni, o któr? si? zwrócono, gwarantuje bowiem równo?? traktowania pa?stw cz?onkowskich i innych podmiotów wobec tego prawa oraz spe?nia tym samym równie? wymagania wynikaj?ce z zasady pewno?ci prawa (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 marca 2007 r., Meilicke i in., C?292/04, EU:C:2007:132, pkt 36; a tak?e z dnia 23 pa?dziernika 2012 r., Nelson i in., C?581/10 i C?629/10, EU:C:2012:657, pkt 91).

43 Ponadto w odniesieniu do pytania, czy skar??cy w post?powaniu g?ównym w ramach sporu w post?powaniu g?ównym mog? powo?ywa? si? na zasady pewno?ci prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwa? w celu podwa?enia odmowy zwolnienia z na?o?onego na nich VAT, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podatnik, który stworzy? przes?anki zwi?zane z uzyskaniem prawa w sposób stanowi?cy nadu?ycie lub oszustwo, nie jest uprawniony do powo?ywania si? na te zasady w celu sprzeciwienia si? odmowie przyznania danego prawa na podstawie zasady zakazu nadu?y? (zob. podobnie wyroki: z dnia 8 czerwca 2000 r., Breitsohl, C?400/98, EU:C:2000:304, pkt 38; Halifax, pkt 84; a tak?e z dnia 18 grudnia 2014 r., Schoenimport „Italmoda” Mariano Previti i in., C?131/13, C?163/13 i C?164/13, EU:C:2014:2455, pkt 60).

44 W ?wietle powy?szych rozwa?a? na pytania pierwsze i drugie nale?y odpowiedzie?, i? zasad? zakazu nadu?y? nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e niezale?nie od ?rodka krajowego nadaj?cego jej skutek w wewn?trznym porz?dku prawnym mo?na j? stosowa? bezpo?rednio w celu odmowy zwolnienia z VAT transakcji sprzeda?y nieruchomo?ci, takich jak sporne w post?powaniu g?ównym, dokonanych przed wydaniem wyroku Halifax, i nie sprzeciwiaj? si? temu zasady pewno?ci prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwa?.

W przedmiocie pytania trzeciego

45 Poprzez pytanie trzecie s?d odsy?aj?cy zasadniczo zmierza do ustalenia, jak nale?y interpretowa? szóst? dyrektyw?, aby ustali?, w wypadku gdyby transakcje sporne w post?powaniu g?ównym nale?a?o przekwalifikowa? na podstawie zasady zakazu nadu?y?, na jakiej podstawie prawnej te spo?ród owych transakcji, które nie stanowi? takich nadu?y?, mog? by? opodatkowane VAT.

46 Należy przypomnieć, że jeżeli stwierdzono istnienie nadużycia, to przeprowadzone transakcje powinny zostać przeddefiniowane w taki sposób, aby odtworzyć sytuację, która istniałaby, gdyby nie dokonano transakcji stanowiących takie nadużycie. Przeddefiniowanie nie powinno jednak wykraczać poza to, co jest konieczne do zapewnienia prawidłowego poboru VAT i uniknięcia oszustw podatkowych (zob. podobnie wyroki: Halifax, pkt 92, 94, 98; a także z dnia 22 grudnia 2010 r., Weald Leasing, C-103/09, EU:C:2010:804, pkt 48, 52).

47 Z orzecznictwa tego wynika, że stosowanie zasady zakazu nadużycy w dziedzinie VAT wymaga przede wszystkim określenia sytuacji, takiej, jaka istniałaby w braku transakcji stanowiących takie nadużycie, a następnie oceny tej sytuacji przekwalifikowanej w świetle właściwych przepisów prawa krajowego i szóstej dyrektywy.

48 Zatem zasada zakazu nadużycy zasadniczo zobowiązuje organy krajowe do stosowania właściwych przepisów w dziedzinie VAT do danych transakcji, pomijając te spośród owych transakcji, które stanowią nadużycie.

49 W niniejszej sprawie, gdyby sąd odsyłający stwierdził, że umowy najmu poprzedzające sporne w postępowaniu gównym transakcje sprzedaży nieruchomości stanowią nadużycie, ewentualne opodatkowanie tych transakcji sprzedaży VAT należałoby oprzeć na właściwych przepisach prawa krajowego przewidujących takie opodatkowanie. Sama szósta dyrektywa nie może bowiem tworzyć obowiązków dla jednostki, a zatem nie może na siłę na nią powoływać wobec takiej osoby przed sądem krajowym (zob. podobnie wyrok z dnia 21 września 2017 r., DNB Banka, C-326/15, EU:C:2017:719, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 Zatem w tym wypadku do sądu odsyłającego należy zbadać, jak wynika ze zgodnych wskazań dostarczonych przez Irlandię i Komisję Europejską na rozprawie przed Trybunałem, że sporne w postępowaniu gównym transakcje sprzedaży nieruchomości podlegają VAT na mocy art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o VAT, który to przepis stanowiłby zatem prawną podstawę opodatkowania tych transakcji.

51 Na pytanie trzecie należy zatem odpowiedzieć, iż szósta dyrektywa należy interpretować w ten sposób, że w wypadku gdyby transakcje sporne w postępowaniu gównym należało przekwalifikować na podstawie zasady zakazu nadużycy, te spośród owych transakcji, które nie stanowią takich nadużyć, mogłyby być opodatkowane VAT na podstawie właściwych przepisów prawa krajowego przewidujących takie opodatkowanie.

W przedmiocie pytania czwartego

52 Poprzez pytanie czwarte sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy zasada zakazu nadużycy należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, na podstawie pkt 75 wyroku Halifax, czy gównym celem transakcji spornych w postępowaniu gównym jest czy nie jest uzyskanie korzyści podatkowej, należy uwzględnić cel umów najmu poprzedzających sporne w postępowaniu gównym transakcje sprzedaży nieruchomości samodzielnie, czy też wspólny cel tych umów najmu i sprzedaży jako całość?

53 W tym względzie należy najpierw podkreślić, że wbrew temu, co twierdzi skarżący w postępowaniu głównym w uwagach na piśmie przedstawionych Trybunałowi, orzecznictwo wynikające z wyroku Halifax nie wymaga stwierdzenia, że uzyskanie korzyści podatkowej stanowi jedyny cel spornych transakcji. Podczas gdy transakcje są przede wszystkim wyłączone temu celowi mogą spełniać wymóg wynikający z tego orzecznictwa, Trybunał w pkt 45 wyroku z dnia 21 lutego 2008 r., Part Service (C-425/06, EU:C:2008:108), wyjaśnił, że ma to również miejsce, gdy dążenie do korzyści podatkowej stanowi zasadniczy cel danych transakcji.

54 W odniesieniu do oceny tego celu w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym należy zauważyć, że zgodnie z informacjami zawartymi w postanowieniu odsyłającym transakcje sporne w postępowaniu głównym składają się z kilku umów dotyczących tych samych nieruchomości i zawartych między różnymi osobami, to znaczy dwóch umów najmu pomiędzy skarżącymi w postępowaniu głównym a Shamrock Estates oraz, po rozwiązaniu tych umów, sprzedaży tych nieruchomości osobom trzecim.

55 Z art. 2 szóstej dyrektywy wynika, że każde świadczenie powinno być zwykle uznawane za odrębne i niezależne (wyroki: z dnia 21 lutego 2008 r., Part Service, C-425/06, EU:C:2008:108, pkt 50; a także z dnia 27 września 2012 r., Field Fisher Waterhouse, C-392/11, EU:C:2012:597, pkt 14).

56 Jeżeli zwrócono się do Trybunału o sprecyzowanie analizy koniecznej do ustalenia zasadniczego celu spornych transakcji, bierze on pod uwagę jedynie cel transakcji, co do których należy ocenić, czy mają one charakter nadużycia, a nie cel świadczeń, które ze względu na te pierwsze transakcje formalnie spełniają przesłanki uzyskania korzyści podatkowej (zob. w szczególności wyroki: z dnia 22 grudnia 2010 r., Weald Leasing, C-103/09, EU:C:2010:804, pkt 10–15, 31; z dnia 17 grudnia 2015 r., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, pkt 20, 43–45).

57 Z orzecznictwa Trybunału wynika również, że stosowanie zasady zakazu nadużycia prowadzi przede wszystkim do nieuwzględnienia transakcji stanowiących takie nadużycia, podczas gdy świadczenia ich niestanowiące powinny być przedmiotem stosowania właściwych przepisów w dziedzinie VAT (wyrok Halifax, pkt 94–97). To samodzielne traktowanie transakcji stanowiących nadużycie prowadzi do oceny ich celu również w sposób samodzielny.

58 Zatem w celu ustalenia, czy umowy najmu poprzedzające sporne w postępowaniu głównym transakcje sprzedaży nieruchomości zasadniczo są przede wszystkim celowi uzyskania korzyści podatkowej, należy uwzględnić w sposób konkretny cel tych umów najmu.

59 Zatem do sądu krajowego należy ustalenie zgodnie z regułami dowodowymi przewidzianymi w przepisach krajowych, o ile nie naruszy to skuteczności prawa Unii, czy w sprawie w postępowaniu głównym spełnione są istotne kryteria istnienia nadużycia. Jednak poprzez wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Trybunał może w razie potrzeby dostarczyć wskazówek stanowiących pomoc dla sądu krajowego w dokonywanej przez niego interpretacji (zob. w szczególności wyroki: Halifax, pkt 76, 77; a także z dnia 17 grudnia 2015 r., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, pkt 34).

60 W celu ustalenia treści i rzeczywistego znaczenia umów najmu spornych w postępowaniu głównym sądu odsyłającemu może w szczególności uwzględnić czysto sztuczny charakter tych transakcji, jak również powiązania natury prawnej, ekonomicznej lub osobistej między danymi podmiotami (zob. podobnie wyrok Halifax, pkt 75, 81). Takie elementy mogą wykazać, że uzyskanie korzyści podatkowej stanowi zasadniczy cel, któremu czynności te są przede wszystkim, bez względu na ewentualne istnienie ponadto celów gospodarczych (wyrok z dnia 21 lutego 2008 r., Part

61 W niniejszym wypadku sporne w postępowaniu głównym umowy najmu według informacji zawartych w postanowieniu odsyłającym nie miały rzeczywistego charakteru gospodarczego i zostały zawarte między skarżącymi w postępowaniu głównym a powiżanymi z nimi spółkami w celu obniżenia opodatkowania VAT transakcji sprzedaży nieruchomości spornych w postępowaniu głównym, jakie zamierzali oni zrealizować później. W odniesieniu do okoliczności, zgodnie z którymi owe umowy najmu miały na celu, jak podnosili w postępowaniu głównym przed Trybunałem, realizację tych transakcji sprzedaży w sposób najbardziej efektywny z podatkowego punktu widzenia, celu tego nie można uznać za stanowiący cel inny niż uzyskanie korzyści podatkowej, bowiem pożądaný skutek miał w rzeczywistości nastąpić poprzez obniżenie obciążenia podatkowego.

62 W świetle powyższych rozważań na pytanie czwarte należy odpowiedzieć, iż zasadą zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, na podstawie pkt 75 wyroku Halifax, czy głównym celem transakcji spornych w postępowaniu głównym jest czy nie jest uzyskanie korzyści podatkowej, należy uwzględnić samodzielnie cel umów najmu poprzedzających sporne w postępowaniu głównym transakcje sprzedaży nieruchomości.

W przedmiocie pytań piątego i szóstego

63 Pytania piąte i szóste są oparte na założeniu, że art. 4 ust. 9 ustawy o VAT jest niezgodny z szóstą dyrektywą.

64 W tym względzie należy przypomnieć, że w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE współpracy między Trybunałem a sądami krajowymi konieczność przedstawienia wykładni prawa Unii, która byłaby użyteczna dla sądu krajowego, wymaga, aby sąd ów skrupulatnie przestrzegał wymogów dotyczących treści wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedstawionych w wyraźny sposób w art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem, z którym sąd odsyłający powinien być zapoznany (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 lipca 2016 r., Ognyanov, C-614/14, EU:C:2016:514, pkt 18, 19 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 27 października 2016 r., Audace i in., C-114/15, EU:C:2016:813, pkt 35).

65 Jest zatem niezbydne – jak stanowi art. 94 lit. c) regulaminu postępowania przed Trybunałem – by wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zawierał omówienie powodów, dla których sąd odsyłający rozpatruje kwestię wykładni lub wątpliwości określonych przepisów prawa Unii, jak również związku, jaki dostrzega on między tymi przepisami a uregulowaniami krajowymi, które znajdują zastosowanie w postępowaniu głównym.

66 Tymczasem w odniesieniu do pytań piątego i szóstego wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie spełnia tych wymogów.

67 Postanowienie odsyłające nie wyjaśnia bowiem względów, jakie skłoniły sąd odsyłający do powzięcia wątpliwości co do zgodności art. 4 ust. 9 ustawy o VAT z szóstą dyrektywą, lecz ogranicza się do przedstawienia wniosków stron w postępowaniu głównym w tej kwestii. W szczególności nie wyjaśnia on związku, jaki miałby wystąpić między tą niezgodnością a sporem w postępowaniu głównym. Postanowienie to nie wskazuje też, w jaki sposób ewentualna niezgodność powodowałaby zdaniem tego sądu, że art. 4 ust. 9 ustawy o VAT nie należy uważać za transpozycję tej dyrektywy ani nie pozwala na określenie wpływu, jaki – nadal zdaniem tego sądu – stwierdzenie to mogłoby mieć na stosowanie orzecznictwa wynikającego z wyroku Halifax dotyczącego zasady zakazu nadużyć.

68 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że pytania piąte i szóste są niedopuszczalne.

W przedmiocie pytania siódmego

69 Poprzez pytanie siódme sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy zasada zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że dostawy nieruchomości, takie jak te w postępowaniu głównym, prowadzą do uzyskania korzyści podatkowej sprzecznej z celem wdrażających przepisów szóstej dyrektywy.

70 W tym względzie należy przypomnieć z jednej strony, że w pkt 74 wyroku Halifax Trybunał orzekł, iż dla stwierdzenia istnienia nadużycia w dziedzinie VAT wymagane jest, aby dane transakcje, pomimo spełniania warunków formalnych ustanowionych przez odpowiednie przepisy szóstej dyrektywy i ustawodawstwa krajowego transponującego tę dyrektywę, skutkowały osiągnięciem korzyści finansowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celem, jakemu są one przepisami.

71 Z drugiej strony art. 13 cz. III B lit. g) szóstej dyrektywy – zgodnie z jej art. 4 ust. 3 lit. a) zwalnia dostawę budynków lub części budynków i gruntu, na którym stoją, bądź celem jest przedmiotem „pierwszego zasiedlenia”. Jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 88 opinii, kryterium „pierwszego zasiedlenia” ma na celu odróżnienie nowych nieruchomości, których budowa i sprzedaż powinny podlegać VAT, od starych nieruchomości. W tym celu owo kryterium określa „moment, w którym budynek opuszcza proces produkcji i staje się przedmiotem konsumpcji, a więc chwili, gdy budynek zaczyna być użytkowany przez właściciela lub najemcę” (zob. propozycja szóstej dyrektywy Rady w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku [COM(73) 950 wersja ostateczna z dnia 20 czerwca 1973 r.]).

72 Zatem zwolnienie przewidziane w art. 13 cz. III B lit. g) szóstej dyrektywy dotyczy dostaw nieruchomości, które następują po tym, jak nieruchomości te były przedmiotem faktycznego użycia przez ich właściciela lub najemcę. Natomiast pierwsza dostawa nowej nieruchomości na rzecz konsumenta końcowego nie jest zwolniona.

73 Podczas gdy, jak przypomniano w pkt 59 niniejszego wyroku, do sądu krajowego należy zbadać istnienie elementu stanowiącego nadużycie, o którym mowa w pkt 70 niniejszego wyroku w ramach sporu w postępowaniu głównym, należy stwierdzić, że użytkowanie nowej nieruchomości przez pierwszego najemcę może – w zależności od okoliczności sprawy – stanowić pierwsze zasiedlenie w rozumieniu art. 4 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy.

74 Jednakże według informacji zawartych w postanowieniu odsyłającym nowe nieruchomości sporne w postępowaniu głównym były przedmiotem dwóch umów najmu. Te umowy najmu zostały zawarte tego samego dnia między skarżącymi w postępowaniu głównym a powiżanymi z nimi spółkami i przewidywały najem i natychmiastowy najem zwrotny tych nieruchomości. Ponadto rzeczne umowy najmu zostały rozwiązane za porozumieniem stron przed upływem miesiąca od ich zawarcia, krótko przed tym, jak skarżący w postępowaniu głównym sprzedali te nieruchomości osobom trzecim. Wydaje się zatem, jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 94 opinii, że nieruchomości sporne w postępowaniu głównym przed ich sprzedażą osobom trzecim nie były jeszcze przedmiotem faktycznego użytkowania przez właściciela lub najemcę, czego zbadać należy do sądu odsyłającego.

75 Mając na względzie powyższe rozważania, na pytanie siódme należy odpowiedzieć, iż

zasad? zakazu nadu?y? nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e dostawy nieruchomości, takie jak te w post?powaniu g?ównym, prowadz? do uzyskania korzy?ci podatkowej sprzecznej z celem w?a?ciwych przepisów szóstej dyrektywy, je?eli nieruchomości te, przed ich sprzeda?? na rzecz osób trzecich, nie by?y jeszcze przedmiotem faktycznego u?ytkowania przez ich w?a?ciciela lub najemc?. Do s?du odsy?aj?cego nale?y ocena, czy jest tak w sporze w post?powaniu g?ównym.

W przedmiocie pytania ósmego

76 Poprzez pytanie ósme s?d odsy?aj?cy d??y zasadniczo do ustalenia, czy zasad? zakazu nadu?y? nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e znajduje ona zastosowanie w sytuacji takiej jak sporna w post?powaniu g?ównym, która dotyczy ewentualnego zwolnienia z VAT transakcji dostawy nieruchomości.

77 W tym wzgl?dzie nale?y przypomnie? ogóln? zasad? wynikaj?c? z art. 2 pkt 1 szóstej dyrektywy, zgodnie z któr? VAT jest pobierany od ka?dej dostawy towarów dokonywanej odp?atnie przez podatnika. Taka dostawa dotycz?ca nieruchomości co do zasady jest zatem obj?ta tym podatkiem.

78 W drodze odst?pstwa od tej zasady art. 13 cz??? B lit. g) tej dyrektywy przewiduje, ?e pa?stwa cz?onkowskie zwalniaj? dostawy budynków lub ich cz??ci, wraz gruntem, na którym stoj?, z wyj?tkiem okre?lonych w art. 4 ust. 3 lit. a) rzeczonyj dyrektywy, mianowicie dostaw, przed pierwszym zasiedleniem, budynków lub cz??ci budynków i gruntu, na którym stoj?.

79 Zatem tylko pierwsza dostawa budynku lub cz??ci budynku co do zasady podlega VAT, przy czym wyja?nione zosta?o, ?e w celu ustalenia, która dostawa jest t? pierwsz?, nie nale?y bra? pod uwag? dostaw o czysto sztucznym charakterze, których zasadniczym celem jest osi?gni?cie korzy?ci podatkowej.

80 W ?wietle powy?szych rozwa?a? na pytanie ósme nale?y odpowiedzie?, i? zasad? zakazu nadu?y? nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e znajduje ona zastosowanie w sytuacji takiej jak sporna w post?powaniu g?ównym, która dotyczy ewentualnego zwolnienia z VAT transakcji dostawy nieruchomości.

W przedmiocie kosztów

81 Dla stron w post?powaniu g?ównym niniejsze post?powanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed s?dem odsy?aj?cym, do niego zatem nale?y rozstrzygni?cie o kosztach. Koszty poniesione w zwi?zku z przedstawieniem uwag Trybuna?owi, inne ni? koszty stron w post?powaniu g?ównym, nie podlegaj? zwrotowi.

Z powy?szych wzgl?dów Trybuna? (czwarta izba) orzeka, co nast?puje:

1) **Zasad? zakazu nadu?y? nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e niezale?nie od ?rodka krajowego nadaj?cego jej skutek w wewn?trznym porz?dku prawnym mo?na j? stosowa? bezpo?rednio w celu odmowy zwolnienia z podatku od warto?ci dodanej transakcji sprzeda?y nieruchomości, takich jak sporne w post?powaniu g?ównym, dokonanych przed wydaniem wyroku z dnia 21 lutego 2006 r., Halifax i in. (C?255/02, EU:C:2006:121), i nie sprzeciwiaj? si? temu zasady pewno?ci prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwa?.**

2) **Szóst? dyrektyw? Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw pa?stw cz?onkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od warto?ci dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e w wypadku gdyby transakcje sporne w post?powaniu g?ównym nale?a?o przekwalifikowa? na podstawie zasady zakazu nadu?y?, te spo?ród owych transakcji, które nie stanowi? takich nadu?y?, mog? by? opodatkowane podatkiem**

od wartości dodanej na podstawie właściwych przepisów prawa krajowego przewidujących takie opodatkowanie.

3) Zasadę zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, na podstawie pkt 75 wyroku z dnia 21 lutego 2006 r., Halifax i in. (C-255/02, EU:C:2006:121), czy głównym celem transakcji spornych w postępowaniu głównym jest czy nie jest uzyskanie korzyści podatkowej, należy uwzględnić samodzielnie cel umów najmu poprzedzających sporne w postępowaniu głównym transakcje sprzedaży nieruchomości.

4) Zasadę zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że dostawy nieruchomości, takie jak te w postępowaniu głównym, prowadzą do uzyskania korzyści podatkowej sprzecznej z celem właściwych przepisów szóstej dyrektywy 77/388/WE, jeżeli nieruchomości te, przed ich sprzedażą na rzecz osób trzecich, nie były jeszcze przedmiotem faktycznego użytkowania przez ich właściciela lub najemcę. Do sądu odsyłającego należy ocena, czy jest tak w sporze w postępowaniu głównym.

5) Zasadę zakazu praktyk stanowiących nadużycie należy interpretować w ten sposób, że znajduje ona zastosowanie w sytuacji takiej jak sporna w postępowaniu głównym, która dotyczy ewentualnego zwolnienia z podatku od wartości dodanej transakcji dostawy nieruchomości.

Podpisy

* Język postępowania: angielski.